

Ezért nem vagyok oda a krimiért, a Chandlerért sem oly mértékben, mint a TD vagy te, habár ha mégis felütöttem némely könyvét este, azt már csak a kelésidőben, kiürítve és kiürülten, csuktam össze.

Kőrízs Imre

FATER

Két emberrel kapcsolatban jut néha eszembe, hogy mit szólnának bizonyos borokhoz: apám és Petri. De minthogy tudtommal mindketten mennyiségi ivók voltak, ráadásul sör- és pálinkahangsúllyal, önológiai téren (ez az „önológia” – a görög „oinosz” szóból – a borászat latinosa neve, és egyben a „teológia” magázó formája), szóval e téren nem remélhetnék tőlük túl sokat.

Nekem viszont a részegséggel kapcsolatban nincs túl sok személyes tapasztalatom.*

Kétszer vezettem haza részegzet.
Az egyik jött, nem is kellett vezetni.
Sőt, éppen arra kellett figyelni, hogy ne legyek hozzá túl közel, mert akkor megállt, és úgy magyarázott nekem, se túl távol, mert akkor megint csak megállt, és magában kezdett el beszélni.

A másik, amikor megláttam, a havas járdán feküdt, a felsőtestével már belógott a latyakos úttestre. Odavitem a falhoz, de akár vállban, akár a lapockájánál, akár a fenekénél támasztottam meg, folyton összecsukszott, mint valami szőnyegnyi nyakkendőszelyem-köteggnek, nem volt tartása.

* Azt kérte, beszéljek a tiedről, mert szerettél volna Petrirel egy versbe kerülni. Hogy mondjam el, milyen volt, amikor a negyvenedik születésnapodon ott ültünk a Csengery utcában a hányásodban, vagy hogy később, egy céges karácsony végén hogyan ébredtél fel az asztalod alatt, miközben kicsit odébb, az üres és sötét irodában két kollégád egy-egy kis lámpa fényénél, az ébredésedre várva, türelmesen laptopozott.

De nem lehetett otthagyni.
Pláne, hogy meg tudta mondani, hol lakik:
háromsaroknyira onnan.

A hóna alá nyúltam, megemeltem,
és megpróbáltam úgy tartani, hogy miközben mentem,
mindig a megfelelő láb lengjen be a törzs alá.

Egy utcával odébb hirtelen hangokat hallottam a hátunk mögül.
„Hol vagy? Megöllek!” „Szétkaplak!” – ilyeneket.
Egyértelmű volt: az embert kilökték a kocsmából,
a támadóinak most megint eszükbe jutott, és keresni kezdték.

Megláttak.

Nyilvánvaló volt, hogy a részeg nem lehet otthagyni.
De az is ugyanilyen nyilvánvaló volt,
hogy ennyi ember ellen egyedül nem megyek semmire.

Imádkozni és gondolkodni kezdtem.
Az jutott eszembe, hogy ha utolérnek minket, beverek néhány ablakot,
és ha majd pár ember kinéz az utcára,
tanúk előtt talán már nem lesz kedvük verekedni.

De végül nem a gondolkodás segített.

Az történt, hogy a havas utca végén halkán megjelent egy autó,
amiről ők valamiért azt gondolták, hogy a rendőrség,
és erre felszívódtak.

Úgyhogy vihettem tovább az emberemet.
Odaértünk a térre, ahol lakott,
de a házszámot nem tudta megmondani.

Elkezdtem keresni nála valami papírt,
de hamar kiderült, hogy alighanem kizsebelték,
mert nem találtam semmit.

A tolvajok szerencsére nem voltak elég módszeresek,
mert az egyik zseb lyukas volt, és ott, a bélésben,
némi apró és a kulcsai mellett
mégis megtaláltam az igazolványát.

Most már csak az volt a baj, hogy csúszkált a nadrágja.
Ahogy jöttünk, már eddig is rángatnom kellett,
de most teljesen lecsúszott a fenéke alá.

Ott álltam a félpucér részeggel, és úgy kellett –
a szerencsés megmenekülés és a helyzet abszurditása miatt már röhögve –
fél kézzel, nehogy eldőljön, a felsőtestét tartanom,
hogy közben a másik kezemmel
valahogy a nadrágját is visszarángassam a pörsenéses valagára.

Amikor elértünk a szuterénszerű üzlethelyiségig,
ahol lakott, lesegítettem az öt-hat lépcsőfokon.
Ott hagytam eldőlvé a földön, kabátban, bár úgy emlékszem,
még meg akart hívni valamire.

De én már botorkáltam fel a lépcsőn,
hogyan elérjek a kihalt utcára, a hóesésbe,
ahol az ostorlámpa húsle vesszárgán gomolygó fénykúpjának csúcán
kinéztem egy-egy pelyhet,
és egészen addig próbáltam szemmel tartani,
amíg ide-oda kavargva
el nem tűnt a kásás hólében, a többi milliárd között.

Suhai Pál

KAKASVÁGÓ

P. Gy. egy fényképére

Megértelek. Ez sokkal
becsületesebb. A kés, ha már
az étvágy így kívánja. A feltűrt
ingujj s a spriccelő kakasvér
a tálba. Ezt Ahasvér is így csinálta.
S milyen jól illik egymáshoz zúza
és Szúza (Biblia s ünnepi ebéd).
S talán még ez is, e profán beszéd
a vasárnapin véres jelenethez.

De állna csak össze, amit egy,
csupán egy közülünk elfogyasztott,
a sok vágóállat: ha sertés, juh,
szarvasmarha egyszerre mind
csordába verődne, talán bizony
meg is ijednének tőle, futnának el előle,
vagy hajthatnánk ki a legelőre,
míg néhány boci el-elbődül –
de most tányérból s ebédül.